

AMERİKAN TİPİ MÜSLÜMANLIK

ÜSTÜN BOL, 21.10.2024

<https://www.hertaraf.com/koseyazisi-ustun-bol-amerikan-tipi-muslumanlik-4347>



Tarihe hep duydum. Özellikle 90'larda çok tartışılan yakın tarih özel ilgi alanımdı. Gerekli-gereksiz birçok kaynak okudum. Aynı olayı anlatan birbirinden tamamen farklı metinleri çapraz okumalarla heyecanla ve bir o kadar şaşkınlıkla takip ettim. Neticede bugün, akli başında birçok insan gibi tarihin bir yalan söyleme biçimi olduğuna kani oldum.

Tarih dediğimiz yalan dünyasının ihtiyaca binaen üretildiğini, zaman zaman günün ihtiyaçlarına göre revize edildiğini artık herkes kabul ediyor. Aynı yazar elli yıl önce otoritenin ihtiyaçlarını karşılamak için yazdığı 'millî' tarihi, yıllar sonra otoritenin güncellenen ihtiyaçlarına göre yeniden düzenleyebiliyor. Zamanla buna da alışıldı. İlk yazılan yalanı makbul kabul edip, revize edilen yalanları kabul etmemek anlamsızdı! Küçük bir azınlık dışında yalanı yalan olarak kabul edip, gereksiz anlamlar yüklememeyi hiç kimse akıl edemedi.

İnsanların hayata bakışına, sosyolojik tabanlarına, ideolojik duruşuna göre biçimlenen bir alandı tarih. Tarihi her zaman galiplerin yazdığını düşününce muhalif hareketlerin inkâr ve yalanlama üzerine kurulu hamasi düşünceleri de şaşırtıcı değil.

İslami camia 1950 yılına kadar süren diktatoryal bir serüvenin ardından herhangi bir literatür bilgisine dayanmayan, romantik, hamasi, heyecan verici metinler üretti. İsmi büyük insanlar, yere göğe sığdıramadığımız karakterler, tıpkı muarızları gibi gerektiğinde belgeler üreterek kendi tabanları için

bir tarih ürettiler. Makul bir çerçevede olayları anlamaya çalışanlar için iki yalancıdan birini tercih etmek akıllıca bir yöntem değildi.

Her iki camianın da dokunulamaz, eleştirilemez büyük isimlerinin aslında ne kadar yetersiz olduğu ve bu yetersizliği gizlemek için süslü cümlelerin arkasına saklanıldığı hiçbir zaman itiraf edilemedi. Ancak içten içe herkes çoğalttığı yalanların hakikatle uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını hep biliyordu. Toplumun sosyolojisini, insanların psikolojisini görmezden gelerek verilen bütün hükümler gibi bu hükümler de zamanla kendi kendini itibarsızlaştırdı.

Toplumun her kesimi hem kendi hayal dünyası hem rakibinin hayal dünyasıyla ilgili uzun bir süre kafa karışıklığı yaşasa da sonunda dâhil olduğu politik kampın yalanlarına sarılma ihtiyacı hissetti. Rekabetin olduğu yerde ahlak aranmazdı.

Özellikle siyasal İslam ekseninde en yoğun hareketliliğin yaşandığı 90'lı yıllarda birkaç istisna hariç hemen herkes, çatışma ortamının da verdiği heyecanla kendi kampının doğrularına sığındı. Bu bir çeşit ayakta kalma serüveni, varlığını örgüt arkadaşlarına borçlu hissetme durumuydu. 1997'de gerçekleşen 28 Şubat darbesiyle de akli başında insanlar için yeni bir sorgulama dönemi başladı. Rakibini sorguladığı kadar kendi ezberlerini de sorgulamaya başladı İslamcılar. Seküler cephede ise mutlak bir iman hâkimdi.

1990'ların sonuna doğru başlayan bu sorgulama süreci devamında kim olurlarsa olsunlar bütün İslami yapıların eleştirisine dönüştü. Eskiden kim olursa olsun kendini İslam'a nispet eden bütün yapıları, ne yapmış olursa olsun savunan insanlar sakalına, cüppesine aldırmandan hiçbir ezbere tamah etmemeye başladılar. En azından İslamcıların bir kısmı için durum böyleydi. Bu bakış açısının verdiği özgürlüğe paha biçilemezdi.

Zaruri Açıklama

Bu yazımızda bahsedilen olaylarla ilişkisi olmayan ve bu olayları tasvip etmediği ve katılmadığı gibi karşısında duran insanlara haksızlık ediliyor mu? sorusu hepimizin aklını kurcalıyor olmalı. Bu nedenle başlangıçta yanlış anlaşılmalara yol açmamak için böyle bir açıklama yapmayı zorunlu gördüm.

Bahsettiğimiz olayların geliştiği yıllarda – özellikle 70'lerden sonra- Müslüman camia içinde hakikati seslendiren ve hiçbir otoritenin boyunduruğu altına girmeyen İslami guruplar ve isimler mevcut. Bununla birlikte birçok olayda taşeronluk rolü üstlenen isimler ve sınıflar da mevcut. Solun kendi açmazları ve ilkesiz duruşlarını ortaya koyan birçok olay bu yazının konusu olmadığı için ele alınmadı. Solcuların ilkesiz tutumlarından bahsederken bütün solcuları hedef almadığımız gibi Müslümanların

ilkesiz tutumlarından bahsettiğimizde de bütün Müslümanları hedef alamayız. Üstelik kimi olaylardan bahsederken MAZLUMDER, Refah Partisi gibi İslami camianın önemli figürlerinin itirazlarına ve haksızlık karşısında duruşlarına da yer verildi. Dolayısıyla çok geniş bir kapsama alanında sadece haksızlık yapanların üzerlerine alınmaları gereken bir eleştiri söz konusu.

Tarihi ve saygın karakterleri eleştirirken dönemin şartlarını göz ardı etmemek gerektiğini, toplumsal ve psikolojik ortamı değerlendirmeden yapacağımız yorumların kişi ve topluluk haklarına saygısızlık olacağını en başta belirtmiştik.

Bu yazıda kişi ve topluluklardan bağımsız bir vakayı irdeliyoruz. Yazıda ismi geçen insanlar ve topluluklar yazının ana konusu değil. Ahmetgil'ler yerine Mehmetgil'ler dediğimizde yazının içeriği değişmiyor. Eleştiriler, kişilere veya kendini bir guruba nispet eden insanlara yönelik değil. Değerlendirme yapılırken isimlerden bağımsız olgunun kendisinin değerlendirilmesi ve eleştirilerin şahsileştirilmeden anlaşılması gerekiyor. Üstelik bazı kişilerin veya toplulukların bazı konularda yanılıyor olmaları, hata etmiş olmaları onların başka alanlarda yaptıkları hizmetleri, iyilikleri inkâr etmemizi, yok saymamızı gerektirmiyor. Aynı şekilde bahsettiğimiz kişi ve toplulukların iyi yanları da yaptıkları kötü ve yanlış uygulamaları görmezden gelmemizi gerektirmiyor. Bu ikisinin birbiriyle karıştırılmaması önem arz ediyor.

Diktatörlüğün Sonu: 1945



1945 yılında ABD'nin sert notasıyla Türkiye yönünü Alman Nazizm'inden ayırarak Amerikan kapitalizmine çevirdi. İkinci dünya savaşından birkaç ay önce gerçekleşen rota değişikliği Türkiye'nin

bugününe kadar sirayet eden yeni bir başlangıca işaret ediyordu. Amerikan zoruyla diktatörlükten vazgeçilmiş gibi gösterilirken hileli 1945 seçimleriyle bir beş yıl daha diktatörlük sürdürüldü.

1924'ten 1950'ye kadar süren baskı rejiminin ardından Türkiye'deki dini organizasyonlar biraz nefes almaya başladı. O güne kadar kendilerine diz çöktüren, merdiven altı organizasyonlara çeviren Cumhuriyet Halk Fırkasına (CHF) karşı Menderes'i destekleyerek 1950 seçimlerinde büyük bir ders verdiler. Bu dersler 1955 seçimleri ve devamında da bugüne kadar sürdü.

1950 yılına kadar acımasız tek parti diktatörlüğüne karşı ontolojik bir direniş geliştiren İslami yapılar saygı duyulmayı hak etse bile, bu yıldan sonra dini alan üzerinde Amerikan hâkimiyeti baskın bir hal aldı. Düşmanımın düşmanı dostumdur mantığından yola çıkan Müslüman organizasyonlar bir süre sonra tamamen Amerikancı bir akla büründüler.

Ceberrut devlete ve tek parti diktatörlüğüne direnen Müslümanlar 1950 seçimlerinin ardından sorunlarının rejimle değil, rejimin başındaki isimlerle olduğu yanlışlığına düşerek teslim oldular. Amerikan Tipi Müslümanlığın bünyeye ilk sirayet edişi böylece başladı. Zira Amerikan Tipi Müslümanlık, 'Dikeyde Müslüman, Yatayda Amerikan Vatandaşı'[\[1\]](#) tezine dayanıyordu. Dinle devlet arasında bir problem yaşandığında devleti tercih eden; 'devletle çatışmadığı sürece dininde özgür olan' bir akıldı bu.

Bu tek taraflı barış Müslümanlar rejime bağlılıklarını bildirdiği sürece, rejimin politik çıkarlarına entegre oldukları sürece devam etti. 1960, 1980, 1997 ve 2016 darbelerinde tokatlansalar da sırtlarını pırpışlayan bir el onları hep oyunun içinde tuttu.

1952 yılında Türkiye NATO'ya dâhil edilirken en büyük destek devlet organizasyonlarının yanında Müslüman camiadan geldi. Müslüman camianın kanaat önderleri, tarikat, cemaat ve cemiyet liderleri Allah'sız Komünist yayılcılığına karşı ehli kitap Amerika'nın yanında durmanın İslami bir şuur olduğunu düşünüyorlardı. Hatta Nur Cemaatinin kurucusu Said-i Nursi Türkiye'nin NATO üyeliğini tebrik etmek için dönemin Başbakanı Menderes'e tebrik telgrafı gönderecek kadar heyecanlanmıştı[\[2\]](#). Diğer cemaat ve yapılar da en az onun kadar heyecanlanmıştı. NATO üyeliğinin ceberrut devlete karşı kendilerini koruyacağını, ABD'nin kolları arasında olmanın, 2. Dünya savaşı sonrasında oluşturulan özgürlük numaralarının üzerlerindeki baskıyı sonsuza dek kaldıracağını düşünüyorlardı.

1950 yılından itibaren başta İstanbul, Ankara, İzmir, Konya, Erzurum gibi iller olmak üzere Amerikan talimatıyla Komünizmle Mücadele Dernekleri (KMD) kurulmaya başladı. Cumhuriyet Halk Fırkası (CHF) ve Demokrat Parti (DP) yanında KMD'nin kuruluşunda İslami camianın önde gelen isimleri aktif

rol oynadılar. Bir yıl içinde KMD'nin sayısı 800'ü buldu. Menderes hükümetinin bakanları, vekilleri, valileri, eski CHF vekilleri, bürokratları KMD kurmak için birbirleriyle yarıştıyordu.

Ama hepsi bu kadar değildi. CHF ve DP ile birlikte Müslüman camianın önde gelen isimleri de KMD'nin kurucuları arasında yer almak için yarıştıyordu. Bekir BERK (Said-i NURSİ ve Nurculuk davasının ünlü avukatı), Fetullah GÜLEN, rahmetli Recai KUTAN, rahmetli Turgut ÖZAL, Cemal GÜRSEL, İlhan DARENDELİOĞLU, Celal BAYAR, Süleyman DEMİREL, Adnan MENDERES, Fethi TEVETOĞLU bu isimlerden bazılarıydı. KMD'nin kurucuları arasında yer alan bu isimlerin bir kısmı bir süre sonra İlim Yayma Cemiyetinin de kurucuları arasında yer alacaktı.

Lolipop!

Müslümanların çoğunluğu çocuk gibiydi! Ve kandırılmaları bir lolipop şekeriyle sağlanabiliyordu. Amerika devam eden yıllarda Müslümanların eline defalarca lolipop şekerleri tutuşturdu. Müslüman camia kanaat önderlerinin devreye girmesiyle bir anda KMD'nin din savunmasına karşılık geldiğine ikna edildi. Birileri bu tezi doğrulamak için sloganlar üretti. Artık sokakta, camide, okulda, kahvehanede 'Allah'sız Sovyetlere karşı Ehli Kitap Amerika'nın yanındayız' sloganları ortalığı inletiyordu.[3]

KMD'nde kurucu veya üye olarak yer alan isimler 2000'li yıllara kadar önemli mevkilere yerleştirildiler. Gerek seçimle gerekse atama yoluyla korunup kollandılar! Müslüman politikacılar da bu furyadan payını aldı. Müslüman politikacılar, zaman zaman aşağılansalar, tokatlınsalar da 28 Şubat'a kadar korundular ve yedekte tutuldular. Zaman zaman gönülleri alındı ve motive edildiler.

1950 Yılında önemli bir gelişme daha oldu. Türkiye, Marshall yardımından faydalanmak ve NATO'ya üyelik karşılığında Kore'ye askerlerini gönderdi. Amerikan askerleri ölmesin diye yapılan bu hamle de Müslüman camiadan tam destek gördü.

Ömer Fevzi MARDİN[4] Kore Savaşına Katılmamızda Dini ve Siyasi Zaruret-Kore'de Şehitliğin Mukaddes Manası ismiyle bir kitap yayınladı. Daha Kore'ye asker gönderme kararının mürekkebi kurumadan yazılan bu kitap ve resmî ideolojinin memuru sıfatıyla Diyanet İşleri Başkanlığının vaaz ve telkinleri kitleyi ikna etmeye yetmişti.

Dönemin bugün de takipçileri tarafından çok sevilen ve saygı duyulan kanaat önderleri Kore'de ölen hiçbir askerın şehit olmayacağını biliyorlardı. Ancak; onlar, kaz gelecek yerden tavuk esirgenmeyeceğini de biliyorlardı.

1955 yılında ise organize bir terör eylemi gerçekleştirildi. 6-7 Eylül tarihlerinde İstanbul'da yaşayan Rumları hedef alan bir saldırıydı bu. 'Yunanistan'da Mustafa Kemal'in evini yaktılar' yaygarası ile

başlatılan bu saldırı sadece Rumlarla sınırlı kalmadı. Ermeniler ve diğer gayrimüslim vatandaşlarımız da hedef alındı. İşyerleri yağmalandı, dükkânlar talan edildi, kasalar boşaltıldı. Gayrimüslimlerin mal varlıklarına başıboş sokak çeteleri ve devlet tarafından el konuldu. Ülkede 6-7 Eylül zenginleri oluştu.



Müslümanlar yine sessizliğe büründü. Hırsızlığın, talan ve yağmanın dinde yerinin olmadığını söyleyemediler. Devletten korktukları için mi sessiz kaldılar yoksa yine bir kaz beklemeye mi başladılar bilinmez. Ama bilinen şu ki İstanbul'da yaşanan bu vahşeti içlerinden bile kınama ihtiyacı hissetmediler. Müslümanlar devletin isterse döveceğine, isterse seveceğine inanıyorlardı. Yüzlerce yıllık geçmişin birikimi kulaklarına bunları fısıldıyordu. Sessiz kalırlarsa, itaat ederlerse, uslu olurlarsa, devletlerinin yanında dururlarsa yeni lolipop şekerleri alacaklarını hayal ediyorlardı. Kimdi bu saldırgan ve yağmacı insanlar? Üniformalı ve üniformasız devlet görevlileri dışında Komünizmle Mücadele Dernekleri(KMD), Milli Türk Talebe Birliği (MTTB)[5], ulusalcılar, seküler ırkçılar, başıboş yağmacılar, hırsızlar, ayyaşlar...[6]

1967 Yılına gelindiğinde Türkiye yaklaşık 2 yıl sürecek olan Amerikan 6. Filo protestoları ile çalkalandı. 16 Şubat 1969 tarihi kayıtlara Kanlı Pazar olarak geçti. Eylemler sırasında Amerikan askerlerinin kepleri başlarından alınıyor, askerlerin üzerlerine kırmızı boya dökülüyor, üniformaları jiletle kesiliyor, kuytu bir köşede kısırılan Yankee'ler dövülüyor ve son olarak da şartlar müsaitse Amerikan askerleri yaka paça denize atılıyordu.

Bu eylemlerin nedeni neydi? Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) Kıbrıs politikasına yönelik tepkiler, Vietnam'ın işgali, ABD'nin Ortadoğu'da İsrail yanlısı ahlaksız tavrı[7], İstanbul'daki genelevlerin Amerikan askerleri gelecek denilerek tadilata alınması 1960'lı yılların komünist gençlerini harekete geçirmişti.

Komünist gençler protesto gösterisi düzenlerken karşılarında iki güç vardı. Devletin kolluk güçleri ve onlarla birlikte hareket eden Müslüman camianın unsurları: Komünizmle Mücadele Dernekleri(KMD), Milli Türk Talebe Birliği(MTTB), Milli Mücadeleciler. Sokaklar, Amerikan askerlerini müdafaa eden, Allah'sız Komünistlere karşı Ehli Kitap Amerika'nın yanında duran Müslümanların sloganları ile inliyordu!

16 Şubat 1969'da komünist gençler önceden izin alarak Taksim'de protestolara başladılar. Aynı anlarda MTTB, KMD, Millî Mücadeleciler ve sivil görünümlü görevliler Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. 'Komünistlere ölüm' sloganları eşliğinde iki gurup Taksim'de karşı karşıya geldi. Taşlı, sopalı, bıçaklı kavgada iki komünist genç bıçaklanarak öldürüldü. Bir gün sonra gazetelerde yayınlanan fotoğraflarda öldürülen Ali Turgut Aytaç bıçaklanırken birkaç adım ötesinde bir polis memurunun olanları seyrettiği görülüyordu.[8]

Müslümanlar, her ne kadar Allah'sız Sovyetler'e karşı dini şuurun bir gereği olarak orada olduklarını iddia etseler de gerçekte yine, bir kere daha Amerika için çarpışıyorlardı!

Peki, Kimdi Bu Amerikan Tipi Müslümanlar?

Müslüman dediğimizde bir genelleme yaptığımız açık!

Mü'min, Müslüman, İslamcı gibi birbirine benzeyen ama birbirinden farklı tanımlamaların insanların politik görüşlerine, hayat felsefelerine göre tercih edildiği ve kullanıldığı doğru. Ancak, burada Mü'min ve İslamcı gibi bilinçli seçilmiş tercihler yerine daha geniş bir kabul olarak Müslüman tanımını kullanıyoruz. Bu kapsayıcı tanım amel çizgisinden bağımsız düşünce olarak Allah'a inanan, inancın gereklerini yerine getirmese de ve zaman zaman inancının gereklerini yerine getirenlerle çatışsa da anne-babadan ve çevresel/coğrafi faktörlerden etkilenecek tercih edilmiş bir Müslümanlık tanımını kapsıyor. Bugün yerleşmiş haliyle 'Sağcı' diyebileceğimiz, 'Muhafazakâr' diyebileceğimiz geniş bir çevre bu tanımlamada yer alıyor. Bu haliyle Ak Parti'li, MHP'li, BBP'li, İYİ Parti'li, Allah'ı inkâr etmeyen sol ve CHP'li, bazen 'Ben de Müslümanım' deme ihtiyacı hisseden seküler vatandaşları, Tarikat ve cemaatlerle ilişkili en geniş anlamda ortalama çevreyi ve nihayetinde kendini İslamcı olarak tanımlayan sayıca az da olsa etkili bir zümreyi kapsıyor.

Bir Amerikan Tipi Müslümanlık Projesi: MEZHEPÇİLİK!

Amerika, 2. Dünya Savaşının hemen sonrasında Sovyetler Birliği ile girdiği güç mücadelesinde mevzi kazanmak için hamleler yaptı. Amerika, Sovyetler Birliğini kuşatma altında tutarak hareket kabiliyetini kısıtlamak, açık denizlere inmesini engellemek ve Sovyet etkisine girebileceğini düşündüğü ülkeleri Marshall yardımı gibi yöntemlerle satın almak istiyordu.

Amerika'nın o tarihlerde Doğu'daki uç karakolu Şah Rıza Pehlevi'nin İran'ıydı. Rıza Pehlevi bu iş için biçilmiş kaftandı. Fransa'nın 'Doğu'nun Paris'i Beyrut' konseptine uygun olarak ABD kendi Paris'ini Tahran'da kurmuştu.

Batılı hayat tarzı, zevk, sefa, eğlence... Amerika'da ne varsa Tahran'da da o vardı. Seçkin bir azınlık gülüp eğlenirken büyük bir kalabalık arka sokaklarda açlık ve sefaletle boğuşuyordu. Petrol ve Tarım politikaları ABD'nin çıkarlarına göre belirleniyor, halk giderek yoksunlaşırken seçkin sınıfın ayrıcalıkları genişletiliyordu.

Kısa süre sonra Liberaller, Solcular, Demokratlar ve Müslüman halk Şah'ın karşısında birleştiler. Ardından da bu birliktelik önünde durulamaz bir güce dönüştü. Şah'a karşı sert eleştiriler dile getiren İmam Humeyni verdiği rahatsızlığın ardından sürgün edildi. Önce Türkiye ardından da Irak'ta ikamete zorlandı. Saddam Hüseyin hem İran'la husumeti hem de ülkesindeki Şii nüfusu etkileyebileceği düşüncesiyle Humeyni'yi sınır dışı etti. Humeyni'ye bu kez Fransa kapılarını açtı.

Fransa Ortadoğu'daki rolünü zayıflatan ve bölgede kendisine karşı bir hegemonya kurmaya çalışan ABD'ye 'Ben de oyunda varım' demek için yapmıştı bu hamleyi. Humeyni'nin Fransa günleri böylece başlamış oldu.

Humeyni'nin sürgün hayatı boyunca İran'da muhalefet daha da çeşitlendi ve güçlendi. Humeyni sürgünde bir yılını bile doldurmadan İran halkı Şah'ı devirerek devlet başkanı olarak onu ülkesine davet etti.

ABD'nin beklemediği ve hazırlıksız yakalandığı İran İslam Devrimi can sıkıcı bir hal almıştı. İran'ı boşaltmak zorunda kalan ABD, İran'ı yalnızlaştırmak için mezhep kartını öne sürdü. Sünni devletlerle anlaşmazlıkları kızıştırarak bir Şii-Sünni çatışmasına yatırım yaptı. Bunu yaparken de satın aldığı Türkiye, Mısır, Irak, Suriye, Suudi Arabistan gibi ülkeleri saldırgan bir pozisyonda İran'ın karşısına koydu. İlk hamle Irak'tan geldi ve Saddam Hüseyin Amerika'nın isteği ile hiç kimsenin anlam veremediği bir şekilde İran'a saldırarak savaş ilan etti.

İran İslam Devriminin üzerinden daha bir buçuk yıl bile geçmeden bugün adını kolaylıkla Şii-Sünni savaşı olarak koyabileceğimiz İran-İrak savaşı böylece başlamış oldu. Savaş, İran'la Irak arasındaydı

ancak; aslında Amerika'nın yanında olanlarla, Amerika'nın karşısında olanlar arasında cereyan ediyordu. Suudi Arabistan, BAE, Ürdün, Kuveyt, Mısır Irak'ın yanında yer alarak savaşı milyarlarca dolar finanse ettiler. Sudan, Irak saflarında savaşması için sembolik bir birliğini Saddam Hüseyin'in komutasına verdi. Türkiye ise, Amerika'nın kontrolünde bir başka ülke olarak Irak'ın bütün lojistik ihtiyacını karşıladı.

Amerika'nın Yeşil Kuşak projesinin uç kalesi Şah'ın İran'ıydı. ABD Sovyetler Birliğini İran üzerinden dinliyor ve izliyordu. İran'ın Basra Körfezine hâkim olması da ABD'yi endişelendiriyordu. İslam Devrimi ile birlikte İran'ın geri alınamayacağını gördüğünde kendisine yeni bir uç kalesi inşa etmeye karar verdi. Bugüne kadar ara sıra nazlansa da sözünden hiç çıkmayan Türkiye bu iş için en uygun ülkedydi.

Savaş taraflardan biri kazanamadan büyük bir yıkımla sonuçlandı. 1 Milyon insan öldü. 2 Milyon insan sakatlandı. 200 Milyar dolardan fazla maddi hasar gerçekleşti. Amerikan Tipi Müslümanlığın (Yeşil Kuşak) yeni sınır karakolu bundan sonra Türkiye'ydi.

Bu tarihten itibaren Türkiye'de onlarca üs ve radar kuruldu. Yabancı askerlerin Türkiye'de konuşlanmasına izin verildi. Çok sayıda Amerikan üssünün yanında çok sayıda NATO üssü de aynı amaç doğrultusunda sınırlarımız içinde konuşlandırıldı.



1967 Yılına gelindiğinde Türkiye yaklaşık 2 yıl sürecek olan Amerikan 6. Filo protestoları ile çalkalandı. 16 Şubat 1969 tarihi kayıtlara Kanlı Pazar olarak geçti. Eylemler sırasında Amerikan askerlerinin kepleri başlarından alınıyor, askerlerin üzerlerine kırmızı boya dökülüyor, üniformaları jilette kesiliyor,

kuytu bir köşede kısıtılan Yankee'ler dövülüyor ve son olarak da şartlar müsaitse Amerikan askerleri yaka paça denize atılıyordu.

Bu eylemlerin nedeni neydi? Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) Kıbrıs politikasına yönelik tepkiler, Vietnam'ın işgali, ABD'nin Ortadoğu'da İsrail yanlısı ahlaksız tavrı[7], İstanbul'daki genelevlerin Amerikan askerleri gelecek denilerek tadilata alınması 1960'lı yılların komünist gençlerini harekete geçirmişti.

Komünist gençler protesto gösterisi düzenlerken karşılarında iki güç vardı. Devletin kolluk güçleri ve onlarla birlikte hareket eden Müslüman camianın unsurları: Komünizmle Mücadele Dernekleri(KMD), Milli Türk Talebe Birliği(MTTB), Milli Mücadeleciler. Sokaklar, Amerikan askerlerini müdafaa eden, Allah'sız Komünistlere karşı Ehli Kitap Amerika'nın yanında duran Müslümanların sloganları ile inliyordu!

16 Şubat 1969'da komünist gençler önceden izin alarak Taksim'de protestolara başladılar. Aynı anlarda MTTB, KMD, Millî Mücadeleciler ve sivil görünümlü görevliler Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. 'Komünistlere ölüm' sloganları eşliğinde iki gurup Taksim'de karşı karşıya geldi. Taşlı, sopalı, bıçaklı kavgada iki komünist genç bıçaklanarak öldürüldü. Bir gün sonra gazetelerde yayınlanan fotoğraflarda öldürülen Ali Turgut Aytaç bıçaklanırken birkaç adım ötesinde bir polis memurunun olanları seyrettiği görülüyordu.[8]

Müslümanlar, her ne kadar Allah'sız Sovyetler'e karşı dini şuurun bir gereği olarak orada olduklarını iddia etseler de gerçekte yine, bir kere daha Amerika için çarpışıyorlardı!

Peki, Kimdi Bu Amerikan Tipi Müslümanlar?

Müslüman dediğimizde bir genelleme yaptığımız açık!

Mü'min, Müslüman, İslamcı gibi birbirine benzeyen ama birbirinden farklı tanımlamaların insanların politik görüşlerine, hayat felsefelerine göre tercih edildiği ve kullanıldığı doğru. Ancak, burada Mü'min ve İslamcı gibi bilinçli seçilmiş tercihler yerine daha geniş bir kabul olarak Müslüman tanımını kullanıyoruz. Bu kapsayıcı tanım amel çizgisinden bağımsız düşünce olarak Allah'a inanan, inancın gereklerini yerine getirmese de ve zaman zaman inancının gereklerini yerine getirenlerle çatışsa da anne-babadan ve çevresel/coğrafi faktörlerden etkilenerken tercih edilmiş bir Müslümanlık tanımını kapsıyor. Bugün yerleşmiş haliyle 'Sağcı' diyebileceğimiz, 'Muhafazakâr' diyebileceğimiz geniş bir çevre bu tanımlamada yer alıyor. Bu haliyle Ak Parti'li, MHP'li, BBP'li, İYİ Parti'li, Allah'ı inkâr etmeyen sol ve CHP'li, bazen 'Ben de Müslümanım' deme ihtiyacı hisseden seküler vatandaşları, Tarikat ve

cemaatlerle ilişkili en geniş anlamda ortalama çevreyi ve nihayetinde kendini İslamcı olarak tanımlayan sayıca az da olsa etkili bir zümreyi kapsıyor.

Bir

Hürriyet Pazartesi 17 ŞUBAT 1969 Sayı: 22.296 YERİ: Hürriyet 18. Kısım

BUGÜN 8 SAYFA ŞUBAT AYI FAYDALI KİTAP KUPONU

KANLI PAZAR Bu MITING değil kardeş kavgasıydı



BİRBİRLERİNE yabek hiçbir düşmanlığı olmayan insanlar, dün Taksim'de birbirlerini bıcakladılar. Fotoğraf, çuğa yere yıkılan bir gençin sırtına doğru inen bir kişiye göstermektedir. Bu vasiyete yandaşlarındaki Toplum Polisi bile seyirci kalmamıştır. (Foto: Haber Ajansı - Atılay KAYAĞLU)

Sağcı ve solcular Taksim Meydanında taş, bıçak ve molotof bombaları ile çarpıştı

2 ÖLÜ 100 YARALI

Orhan KANTOĞLU

ALTINCI Filonun gelmesi ile başlayan sağ-sol kavgaları, dün Taksim Meydanını "kanlı kavgalar", çetilli çetelerin her türlü yoldanına düşman baltetdiği taraftar, bıçak, tabanca, taş ve sopa, hatlı molotof kokteylleriyle birbirlerini saldılar. Bu derbeğin, vatanı boğazında, iki kişi can verince, yığın yığın insan da yaralandı.

Vali emir verdi: "Dağıtın, Ama artık çok geç idi..."

ERDOĞAN KIBAL (HA)

DİĞER RESİMLER 8 İNCİ SAYFADA

İRAN SAVAŞ ALANI DEĞİL, BOMBALAR ALTINDA ANA - BABA GÜNÜNE DÖNEN TAKSİM MEYDANIDIR. (FOTO: HA)

Amerikan Tipi Müslümanlık Projesi: MEZHEPÇİLİK!

Amerika, 2. Dünya Savaşının hemen sonrasında Sovyetler Birliği ile girdiği güç mücadelesinde mevzi kazanmak için hamleler yaptı. Amerika, Sovyetler Birliğini kuşatma altında tutarak hareket kabiliyetini kısıtlamak, açık denizlere inmesini engellemek ve Sovyet etkisine girebileceğini düşündüğü ülkeleri Marshall yardımı gibi yöntemlerle satın almak istiyordu.

Amerika'nın o tarihlerde Doğu'daki uç karakolu Şah Rıza Pehlevi'nin İran'ıydı. Rıza Pehlevi bu iş için biçilmiş kaftandı. Fransa'nın 'Doğu'nun Paris'i Beyrut' konseptine uygun olarak ABD kendi Paris'ini Tahran'da kurmuştu.

Batılı hayat tarzı, zevk, sefa, eğlence... Amerika'da ne varsa Tahran'da da o vardı. Seçkin bir azınlık gülüp eğlenirken büyük bir kalabalık arka sokaklarda açlık ve sefaletle boğuşuyordu. Petrol ve Tarım politikaları ABD'nin çıkarlarına göre belirleniyor, halk giderek yoksunlaşırken seçkin sınıfın ayrıcalıkları genişletiliyordu.

Kısa süre sonra Liberaller, Solcular, Demokratlar ve Müslüman halk Şah'ın karşısında birleştiler. Ardından da bu birliktelik önünde durulamaz bir güce dönüştü. Şah'a karşı sert eleştiriler dile getiren İmam Humeyni verdiği rahatsızlığın ardından sürgün edildi. Önce Türkiye ardından da Irak'ta ikamete zorlandı. Saddam Hüseyin hem İran'la husumeti hem de ülkesindeki Şii nüfusu etkileyebileceği düşüncesiyle Humeyni'yi sınır dışı etti. Humeyni'ye bu kez Fransa kapılarını açtı.

Fransa Ortadoğu'daki rolünü zayıflatan ve bölgede kendisine karşı bir hegemonya kurmaya çalışan ABD'ye 'Ben de oyunda varım' demek için yapmıştı bu hamleyi. Humeyni'nin Fransa günleri böylece başlamış oldu.

Humeyni'nin sürgün hayatı boyunca İran'da muhalefet daha da çeşitlendi ve güçlendi. Humeyni sürgünde bir yılını bile doldurmadan İran halkı Şah'ı devirerek devlet başkanı olarak onu ülkesine davet etti.

ABD'nin beklemediği ve hazırlıksız yakalandığı İran İslam Devrimi can sıkıcı bir hal almıştı. İran'ı boşaltmak zorunda kalan ABD, İran'ı yalnızlaştırmak için mezhep kartını öne sürdü. Sünni devletlerle anlaşmazlıkları kızıştırarak bir Şii-Sünni çatışmasına yatırım yaptı. Bunu yaparken de satın aldığı Türkiye, Mısır, Irak, Suriye, Suudi Arabistan gibi ülkeleri saldırgan bir pozisyonda İran'ın karşısına koydu. İlk hamle Irak'tan geldi ve Saddam Hüseyin Amerika'nın isteği ile hiç kimsenin anlam veremediği bir şekilde İran'a saldırarak savaş ilan etti.

İran İslam Devriminin üzerinden daha bir buçuk yıl bile geçmeden bugün adını kolaylıkla Şii-Sünni savaşı olarak koyabileceğimiz İran-İrak savaşı böylece başlamış oldu. Savaş, İran'la Irak arasındaydı ancak; aslında Amerika'nın yanında olanlarla, Amerika'nın karşısında olanlar arasında cereyan ediyordu. Suudi Arabistan, BAE, Ürdün, Kuveyt, Mısır Irak'ın yanında yer alarak savaşı milyarlarca dolar finanse ettiler. Sudan, Irak saflarında savaşması için sembolik bir birliğini Saddam Hüseyin'in komutasına verdi. Türkiye ise, Amerika'nın kontrolünde bir başka ülke olarak Irak'ın bütün lojistik ihtiyacını karşıladı.

Amerika'nın Yeşil Kuşak projesinin uç kalesi Şah'ın İran'ıydı. ABD Sovyetler Birliğini İran üzerinden dinliyor ve izliyordu. İran'ın Basra Körfezine hâkim olması da ABD'yi endişelendiriyordu. İslam Devrimi ile birlikte İran'ın geri alınamayacağını gördüğünde kendisine yeni bir uç kalesi inşa etmeye

karar verdi. Bugüne kadar ara sıra nazlansa da sözünden hiç çıkmayan Türkiye bu iş için en uygun ülkeydi.

Savaş taraflardan biri kazanamadan büyük bir yıkımla sonuçlandı. 1 Milyon insan öldü. 2 Milyon insan sakatlandı. 200 Milyar dolardan fazla maddi hasar gerçekleşti. Amerikan Tipi Müslümanlığın (Yeşil Kuşak) yeni sınır karakolu bundan sonra Türkiye'ydi.

Bu tarihten itibaren Türkiye'de onlarca üs ve radar kuruldu. Yabancı askerlerin Türkiye'de konuşlanmasına izin verildi. Çok sayıda Amerikan üssünün yanında çok sayıda NATO üssü de aynı amaç doğrultusunda sınırlarımız içinde konuşlandırıldı.



Şii – Sünni çatışmasının temelleri atıldıktan sonra ABD bu stratejisini genişleterek sürdürdü. Türkiye, Irak, Suriye, Mısır ve Suudi Arabistan gibi coğrafi olarak büyük ülkelerde Sünnicilik kışkırtılırken, farklı kaynaklar üzerinden de İran ve bugün Şii Hilali dediğimiz etki alanı/Şiicilik kışkırtıldı. 2000'li yıllara geldiğimizde doğrudan fiili bir çatışmaya dönüşmese de sokaktaki insanlar nezdinde Şiicilik-Sünnicilik en baskın ayrıştırıcı kimliklerden birine dönüşmüştü.

Bütün Sünni bloğunda olduğu gibi Türkiye de, Amerikan Tipi Müslümanlığın bir neticesi olarak Sünni blokta yer almakta bir sakınca görmedi!

1991 ve 2003 Irak Tezkereleri

Birileri kaderin, siyaseten benzer yörüngeler izleyen iki lideri, Özal ve Erdoğan'ı aynı yerden test edeceğini söyleseydi muhtemelen kimse inanmazdı. Ama oldu. Özal 1. Körfez Savaşında ülke dışına (Irak'a) asker gönderebilmek için Meclise bir tezkeresi sundu. Ona göre bugün masada olmazsak yarın ağır bedeller ödeyebilirdik. PKK'ya karşı sınır güvenliğimiz fiilen Irak'ın işgal edilmesine katılmamıza

bağlıydı. Üstelik bir koyup beş kazanacaktık. Hangi tüccar bire beş kazanılacak bir ticarete hayır diyebilirdi ki? Irak yıkılacak paramparça edilecek ve ardından da yeniden inşa edilecekti. Tezkereye evet dersek Türk müteahhitler çok para kazanacak, sınır komşusu olmamız sebebiyle Irak'la ticaretimiz bire bin artacaktı. Ardahan'dan Edirne'ye Gayri safi milli hasılamız çoğalacak, ölen çocuklar ve kadınlar karşılığında, tecavüz edilen çocuklar ve kadınlar karşılığında zenginleşecektik. Öyle buyurmuştu Amerika! Ve Amerikan Tipi Müslümanlık bunda bir kötülük görmüyordu.

Özal'ın tezkeresinde düşman askerlerinin Türkiye'de konuşlandırılması yoktu ama Tıpkı Kore'de olduğu gibi Amerikan askerleri ölmesin diye Türk Ordusu Irak'ın içlerine ilerleyecek ve çatışmalara girecekti.

Tezkere tam olarak Özal'ın planladığı gibi kabul edilmedi. Türk askerinin Irak'ta konuşlandırılması kabul edilmese de Türkiye ABD'nin ağır lojistik giderlerini hafifletmek için başta İncirlik üssü olmak üzere havaalanlarının ve askeri üslerinin kullanılmasına müsaade etti. Özal'ın dostu BUSH'a karşı mahcubiyet içerisinde yaptığı bu jest de işe yaramadı. Savaş sonrasında Türkiye'nin Yumurtalık Petrol Boru Hattı'ndan zararı 100 milyar dolar seviyesinde iken Amerika ve müttefikleri Türkiye'ye 3 Milyar dolarlık bir yardımı ancak kabul ettiler. 3 milyar dolarlık yardımın ödenmesinde de pürüzler yaşandı. Bu para cep harçlığı şeklinde iyice ağırlatılıp, inletildikten sonra ödendi. Üstelik Saddam'dan kaçan 1,5 milyonluk Kürt nüfus sınırlarımızdan geçerek kamplara yerleştirilmişti. Bu para mültecilerin bir aylık bakım masraflarına bile karşılık gelmiyordu.

Özal, Musul ve Kerkük'ü geri alacağız diyerek tebaasını kandırmaya çalışmıştı, başarılı da oldu. Musul ve Kerkük'ün geri alınması, öldürülecek çocuklar, tecavüz edilecek kadınlardan daha kıymetli bir şeydi! Özal hayatının sonuna kadar tezkerenin arkasında durdu. Sınır güvenliğimizi tezkereye karşı çıkanlar tehdit etmişti. İnşaat sektörü 100 milyarlarca dolar gelecek kârdan mahrum edilmişti. Diğer lojistik alanlarındaki kayıplarla Türkiye'nin zararı uzun vadede ülkenin bütçesi kadar büyük rakamlara ulaşıyordu. Müslüman camianın kahir ekseriyeti de Özal'la aynı fikirdeydi. Musul ve Kerkük'ün geri alınması için ödenmesi gereken bedel ne ise ödenmeliydi. Müslümanların rüyayla imtihanı devam ediyordu. Hatta Müslümanlar rüyada yaşamaya devam ediyorlardı.

Tartışmalı 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra Amerika, Afganistan ve Irak'ı işgal etmeye karar verdi. 11 Eylül saldırılarından bağımsız ABD, Afganistan üzerinden Rusya'yı kontrol edebileceğini, Irak üzerinden de İsrail'in elini güçlendireceği gibi Suriye'deki Rus üslerine karşı kontrolü sağlayabileceğini düşünüyordu. Kimi romantiklerin aksine bu işgaller 11 Eylül saldırılarına karşılık olarak yapılmadı. 11 Eylül saldırılarından istifade edilerek bir fırsat değerlendirildi.

ABD, işini bitirdikten sonra Afganistan işgalini 2021 yılında sonlandırdı. Irak işgali ise savaş 7 ay sürmesine rağmen hala devam ediyor! Uzun süren bir bombardımanın ve katliamın ardından sıra Irak'ın fiilen ve karadan işgaline gelmişti. ABD'nin Ortadoğu'daki en güvenilir müttefiki İsrail'den sonra Türkiye'ydi. ABD'nin bölgede en çok üssü ve birliği Türkiye'de bulunuyordu. ABD, Irak savaşında en büyük ortağının Türkiye olacağını düşünüyordu.

Hükümet de aynı düşüncede olmalı ki 'Türk Silahlı Kuvvetlerinin Yabancı Ülkelere Gönderilmesi ve Yabancı Silahlı Kuvvetlerin Türkiye'de Bulunması İçin Hükümete Yetki Verilmesine dair Başbakanlık tezkeresi Meclis Başkanlığına sunuldu. Üstelik 1991 tezkeresinin utancı bu tezkere kabul edilirse örtülebilir, ABD ile yepyeni sevdalara yelken açılabilirdi!

Abdullah Gül Başbakan, Recep Tayyip Erdoğan Ak Parti Genel Başkanıydı. 1991 yılında olduğu gibi Türkiye'nin sınır güvenliğinin bu tezkereye bağlı olduğu, yıkılacak Irak'ın imarından çok büyük paralar kazanılacağı, ekonominin canlanacağı, Türkiye'nin bölgede masada olacağı konuşuluyordu. 1991 tezkeresinden tek farkı Musul ve Kerkük'ü geri alacağız denilmiyordu. Çünkü oralar artık ABD'nin ganimetiydi!

Oysa tezkere geçmiş olsaydı Türk askeri, ABD askerleri ölmesin diye savaşacak, Marshall yardımlarında olduğu gibi kullanım ömrü geçmiş süt tozları dağıtılarak, birkaç ihalede taşeronluk verilecek ama asla oyuna dâhil edilmeyerek kullanılacaktı. İşlenecek insan hakları ihlalleri, tecavüz ve cinayetler birkaç ekonomik göstergenin arkasına gizlenecekti.

Neyse ki iktidar partisinden de birkaç fire olunca sayısal çoğunluk sağlansa da yeter sayı sağlanmadığından tezkere Meclis'ten geçmedi. Tezkereye karşı çıkan isimler genellikle sol ve ulusalcı kesimlerden oluşuyordu. 1991 tezkeresinde Erbakan'lı Refah Partisi iktidara karşı sert bir tavır takınmıştı. 2003 tezkeresinde ise karşı cephede İslami camiadan başta MAZLUMDER olmak üzere az sayıda bileşen ile Saadet Partisi ve Ak Parti içinden küçük bir gurup milletvekili vardı. Ancak; Müslüman kesimin büyük çoğunluğu tezkerenin ve işgal planının arkasında durdu. Başbakan Abdullah Gül yıllar sonra tezkere hakkında konuşurken "Baticı bilinen birçok arkadaş tezkereye karşı çıktı ancak kendisini 'geleneksel' ve 'yerli' sayan birçok arkadaş ise tezkerenin geçmesi için daha çok çaba sarf etti"[\[9\]](#) diyecekti.

Tezkere sonrasında Türkiye'den Amerikan savaş uçakları havalanarak Irak'ı bombalamadı –resmi kayıtlara göre!- ancak; İncirlik üssü Amerika'nın bütün lojistik ihtiyacını karşıladı. Türkiye bu haliyle bile milyonlarca insanın öldürülmesine, milyonlarcasının sakat bırakılmasına, on binlerce kadın ve çocuğa tecavüz edilmesine ortak oldu. Müslüman çoğunluğa göre PKK ile mücadele edebilmek, Irak

pastasından pay alabilmek ve masaya oturabilmek için ödenebilecek bedellerdi bunlar! Çok büyük bir kalabalık milyonlarca insanın öldürülmesinden çok pastadan alınacak paya odaklanmıştı. Türkiye test edildiği bir meselede daha kitleler halinde Amerikan Tipi Müslümanlığın kurbanı olmuştu.



12 Mart 1971 Muhtırası

Tartışmalı 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra Amerika, Afganistan ve Irak'ı işgal etmeye karar verdi. 11 Eylül saldırılarından bağımsız ABD, Afganistan üzerinden Rusya'yı kontrol edebileceğini, Irak üzerinden de İsrail'in elini güçlendireceği gibi Suriye'deki Rus üslerine karşı kontrolü sağlayabileceğini düşünüyordu. Kimi romantiklerin aksine bu işgaller 11 Eylül saldırılarına karşılık olarak yapılmadı. 11 Eylül saldırılarından istifade edilerek bir fırsat değerlendirildi.

ABD, işini bitirdikten sonra Afganistan işgalini 2021 yılında sonlandırdı. Irak işgali ise savaş 7 ay sürmesine rağmen hala devam ediyor! Uzun süren bir bombardımanın ve katliamın ardından sıra Irak'ın fiilen ve karadan işgaline gelmişti. ABD'nin Ortadoğu'daki en güvenilir müttefiki İsrail'den sonra Türkiye'yd. ABD'nin bölgede en çok üssü ve birliği Türkiye'de bulunuyordu. ABD, Irak savaşında en büyük ortağının Türkiye olacağını düşünüyordu.

Hükümet de aynı düşüncede olmalı ki 'Türk Silahlı Kuvvetlerinin Yabancı Ülkelere Gönderilmesi ve Yabancı Silahlı Kuvvetlerin Türkiye'de Bulunması İçin Hükümete Yetki Verilmesi'ne dair Başbakanlık tezkeresi Meclis Başkanlığına sunuldu. Üstelik 1991 tezkeresinin utancı bu tezkere kabul edilirse örtülebilir, ABD ile yepyeni sevdalara yelken açılabilirdi!

Abdullah Gül Başbakan, Recep Tayyip Erdoğan Ak Parti Genel Başkanıydı. 1991 yılında olduğu gibi Türkiye'nin sınır güvenliğinin bu tezkereye bağlı olduğu, yıkılacak Irak'ın imarından çok büyük paralar

kazanılacağı, ekonominin canlanacağı, Türkiye'nin bölgede masada olacağı konuşuluyordu. 1991 tezkeresinden tek farkı Musul ve Kerkük'ü geri alacağız denilmiyordu. Çünkü oralar artık ABD'nin ganimetiydi!

Oysa tezkere geçmiş olsaydı Türk askeri, ABD askerleri ölmesin diye savaşıyor, Marshall yardımlarında olduğu gibi kullanım ömrü geçmiş süt tozları dağıtılarak, birkaç ihalede taşeronluk verilecek ama asla oyuna dâhil edilmeyerek kullanılacaktı. İşlenecek insan hakları ihlalleri, tecavüz ve cinayetler birkaç ekonomik göstergenin arkasına gizlenecekti.

Neyse ki iktidar partisinden de birkaç fire olunca sayısal çoğunluk sağlansa da yeter sayı sağlanmadığından tezkere Meclis'ten geçmedi. Tezkereye karşı çıkan isimler genellikle sol ve ulusalcı kesimlerden oluşuyordu. 1991 tezkeresinde Erbakan'lı Refah Partisi iktidara karşı sert bir tavır takınmıştı. 2003 tezkeresinde ise karşı cephede İslami camiadan başta MAZLUMDER olmak üzere az sayıda bileşen ile Saadet Partisi ve Ak Parti içinden küçük bir grup milletvekili vardı. Ancak; Müslüman kesimin büyük çoğunluğu tezkerenin ve işgal planının arkasında durdu. Başbakan Abdullah Gül yıllar sonra tezkere hakkında konuşurken ' "Batıcı bilinen birçok arkadaş tezkereye karşı çıktı ancak kendisini 'geleneksel' ve 'yerli' sayan birçok arkadaş ise tezkerenin geçmesi için daha çok çaba sarf etti"[\[9\]](#) diyecekti.

Tezkere sonrasında Türkiye'den Amerikan savaş uçakları havalanarak Irak'ı bombalamadı –resmi kayıtlara göre!- ancak; İncirlik üssü Amerika'nın bütün lojistik ihtiyacını karşıladı. Türkiye bu haliyle bile milyonlarca insanın öldürülmesine, milyonlarcasının sakat bırakılmasına, on binlerce kadın ve çocuğa tecavüz edilmesine ortak oldu. Müslüman çoğunluğa göre PKK ile mücadele edebilmek, Irak pastasından pay alabilmek ve masaya oturabilmek için ödenebilecek bedellerdi bunlar! Çok büyük bir kalabalık milyonlarca insanın öldürülmesinden çok pastadan alınacak paya odaklanmıştı. Türkiye test edildiği bir meselede daha kitleler halinde Amerikan Tipi Müslümanlığın kurbanı olmuştu.

Doğan Avcıoğlu ve çevresi 1970'li yıllarda askeri bir müdahale ile sosyalist bir devrim gerçekleştireceklerine inanıyorlardı. Doğan Avcıoğlu yönetiminde Yön ve Devrim dergileri Milli Demokratik Devrim iddiasıyla düşünce üretiyor ve bu düşünce özellikle ordu içinde ilgi görüyordu. Militarizm karşıtı olduğunu iddia eden sosyalist kesim devrim gerçekleştirmek için militarizmle iş birliği yapıyor ve bunda bir problem görmüyordu!



Türkiye ilginç bir dönemden geçiyordu. 16 Şubat 1969'da tarihe Kanlı Pazar olarak geçen eylemler gerçekleşmiş, Amerikan 6. Filo protestoları kanlı şekilde 'elbirliği ile' sonlandırılmıştı!

Ordu, 1966'da Cemal Gürsel'in hastalığını bahane ederek onu görevden aldirmiş devamında da Genelkurmay Başkanı Cevdet Sunay'ı Cumhurbaşkanlığına seçtirmişti. Süleyman Demirel Hükümeti Meclise bir önerge sunarak DP'li yasaklı isimlerin haklarının iadesini istedi. Ordu bu önergeden rahatsızlığını açıkça dile getirmiş, tehditkâr bir üslupla önergenin geri çekilmesini emretmişti!

Adalet Partisi (AP) ve CHP iş kanununda değişiklik yaparak Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) güçlenmemesi için TÜRK-İŞ'i destekleyen, sendikalardan istifayı güçleştiren ve sendika değişikliğini kısıtlayan bir yasaı Meclis gündemine soktu. Doğrudan DİSK'i hedef alan bu yasa değişikliği yürürlüğe girer girmez DİSK'e bağlı sendikalar ülke genelinde eylemlere başladılar.

Olaylar beklenilmediği kadar büyüyünce Bakanlar Kurulu 60 günlük sıkıyönetim ilan etti. DİSK'e bağlı sendika yöneticileri tutuklandı. Eylemlerde iki işçi, bir esnaf ve bir polis hayatını kaybetti. DİSK'e destek vermek isteyen solcu öğrenciler eylemleri üniversitelere taşıdılar. Üniversitelerde karşıt görüşlü öğrencilerle eylemci öğrenciler arasında çatışmalar yaşandı. Polis bu çatışmalar sırasında

sağcı öğrencilerle aynı saflarda yer alıyordu. Deniz Gezmiş ve arkadaşları 4 ABD askerini kaçırdı. Baskılar sonucu bir süre sonra serbest bıraksalar da olan olmuştu. ABD, bu 'hata'yı affetmeyecekti! Aynı günlerde ODTÜ'de yaşanan çatışmalarda bir komando erin göstericiler tarafından öldürülmesi ile olaylar başka bir boyuta evrildi. Ordu bu ölüme çok sert bir bildiri ile karşılık verdi.

İngiliz istihbaratı Ankara'ya, 1970 Mayıs'ında Ordu içinde silahlı sosyalist bir kalkışma bilgisi rapor etmişti. Amerikan istihbaratı ise 1971 başında aynı bilgiyi rapor etti. Amerikan raporunda kalkışmanın Korgeneral Cemal Madanoğlu liderliğinde 9 Mart'ta gerçekleştirileceği belirtiliyordu. Doğan Avcioğlu, Hasan Cemal gibi isimler ve Yön ve Devrim dergisi çevreleri bu darbenin hazırlayıcıları arasındaydı.

Hasan Cemal yıllar sonra Cumhuriyeti Çok Sevdim adlı kitabında maksatlarının 'Ulusalçı subayları ikna ederek, onlarla bir Milli Demokratik Devrim gerçekleştirmek olduğunu itiraf edecekti. Hasan Cemal, Doğan Avcioğlu'nun çıkardığı Devrim dergisinin genel yayın yönetmeniydi.

O yıllarda Millî İstihbarat Teşkilâtı Amerikan kontrolündeydi. Hatta o günlerde söylentilere göre MİT personellerinin maaşları bile ABD tarafından ödeniyordu. MİT tarafından sosyalist devrimcilerin içine yerleştirilen Mahir Kaynak ordu içerisindeki darbe hazırlıklarını Genelkurmay Başkanlığına rapor etti. Mahir Kaynak açığa düşse de darbe engellenmişti. Bu darbe girişimine karşılık olarak 12 Mart 1971'de Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının imzasıyla TRT radyosundan okunan muhtıra ile hükümet düşürüldü. Ordu'nun Nihat Erim'i başbakanlığa seçin talimatı üzerine Meclis talimatı yerine getirdi ve Nihat Erim, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk darbeci Başbakanı olarak atandı.

Amerika 6. Filo protestocularını bu şekilde cezalandırmış, askerlerini denize atan sosyalistlere haddini bildirmişti. Türkiye Amerika kontrolünde bir darbe daha yaşamıştı.

Sosyalistlerin darbe hazırlığına sağcıların darbesiyle karşılık veren ABD, kendince çıkarlarını korumuş olabilirdi. Ancak; sağ cemahta, Müslüman kanatta her türlü darbeye karşı olduğunu söyleyecek çoğunluk bir irade ortaya çıkmamıştı. Daha da kötüsü Müslüman çoğunluk 'Biz yapmasak onlar darbe yapacaktır' diyerek Amerikan Tipi Müslümanlık tavırlarını savunmayı sürdürdüler.

Vekâletler Savaşı: Suriye

'Suriye İç Savaşı', izahını tam olarak yapamadığımız, derdimizi tam olarak anlatamadığımız bir tanımlama. Suriye'de yaşananları anlamak için savaştan bir yıl önceye gitmek ve Arap Bahar'ına odaklanmak gerekiyor.

Tunus, Yemen, Libya, Mısır, Cezayir ekseninde peş peşe başlayan ve devam eden halk isyanları sonu hüsrarla biten acı sonuçlar doğurdu. Tunus'ta seyyar satıcılık yapan Muhammed Buazizi'nin polis ve zabıtalardan baskısından bunalarak kendini yakmasıyla başlayan eylemler kısa sürede bütün bölgeye yayılmış; Libya, Tunus ve Mısır'da başarılı olmuş zannedilse de bölge insanı için büyük bir felakete neticelenmiştir.[\[10\]](#)



Arap Baharı olarak adlandırılan ve hızla yayılan gösteriler, göstericiler nezdinde haklı nedenlere dayanıyordu. Adı sayılan ülkelerin tamamında diktatörlük rejimleri onlarca yıldır yönetimdedi. Kötü muamele ve işkence günlük sıradan işlemlerdendi. Küçük bir azınlık konforunu muhafaza ederken büyük kitleler açlık ve sefaletle boğuşuyordu. Ancak bu ülkelerde sistematik bir muhalefet anlayışı ve bu anlayışı besleyebilecek organize bir direniş kültürü mevcut değildi. İlk günlerin heyecanı ile ilerleme kaydeden sokaklar günler geçtikçe organizasyon zaafına yenik düştüler. Ülke rejimleri kısa sürede olayları bastırmayı ve göstericilere bedelini en ağır biçimde ödetmeyi başardı.

Eylemlerin başladığı ilk günlerde Batı'dan büyük övgü ve destek alan eylemciler zafer sarhoşluğu yaşarken, Batı'nın desteğinin sonuna kadar arkalarında olacağına inanıyorlardı. İşler ters gitmeye başlayınca Batı, tavsiyeden öte bir katkı sağlayamayacağını belirterek göstericileri ülke rejimlerinin insafına terk etti.

Aynı sıralarda Occupy Wall Street (Wall Street'i işgal et) eylemleri başladı[\[11\]](#). Bu eylemleri organize edenler eş zamanlı olarak sosyal medyada Arap Baharını organize etmeye başladılar. OccupyMısır, OccupyLibya, OccupyTunus etiketleri ve web sayfaları üzerinden nasıl eylemler yapılacağı, hangi

sloganların kullanılacağı, nelerin talep edileceği bu işlere yeni başlayan Arap çocuklarına öğretiliyordu. Occupy Wall Street sakince tamamlandı, Arap gençleri ise çok ağır bedeller ödediler ve halen ödemeye devam ediyorlar.

Suriye’de yaşananları bir iç savaş olmaktan çıkarmaya, kendi doğasında gelişen bir direniş olmaktan çıkarmaya uluslar üstü ‘OCCUPY’ organizasyonunun katılımı yeterli aslında. Ancak; meselelere daha duygusal yaklaşan, tarihsel okuma yapamayan Müslüman kesimler Arap coğrafyasında gelişen isyan hareketlerini eleştirel bir akla başvurmadan koşulsuz desteklediler. Elbette bu direniş haklı sebeplerle desteklenmeyi hak etti. Ancak; bu eylemlerin sonuçlarını öngörebilen az sayıda insan temkinli yaklaşılmasını, herhangi bir örgütlü muhalefet deneyimi olmayan çoğu genç insanın geri dönülemez sonuçlar ortaya çıkmadan daha makul bir çerçevede tutulmasını dile getirdi. Elbette bunun bedelini hain olmakla, Müslüman olmamakla, birilerinin adamı ve ajanı olmak ithamıyla ödediler.

Suriye’de yaşananlar da bu gelişmelerden bağımsız değildi. Suriye’yi farklı kılan Rusya, İran ve Çin’in öncekilerden farklı olarak erken reaksiyon göstermesiydi. Esad rejimi hem hafız Esad hem de Beşar Esad yönetiminde özellikle Sünni halka zulmetmeye devam ediyordu. Hem etnik ayrımcılık hem mezhepsel ayrımcılık çok derin bir yara olarak yıllardır sürmekteydi.[\[12\]](#)

Rusya, Akdeniz’e açılan kapısı Suriye’nin işgal edilmesine müsaade etmeyecekti. İran, kendisini dünyaya bağlayan tek müttefikini yalnızlığa terk etmeyecekti. Küresel bir güç olarak Çin de ABD hegemonyasının bölgeyi kuşatmasından rahatsızdı. Savaş 2011 yılında bir halk isyanı olarak patlak verdi. OccupySuriye hemen devreye girdi. ABD ve Türkiye, muhalifleri silahlandırarak eğitmeye başladı. Organizasyonsuz bir kalabalık, kim oldukları bilinmeyen birçok gurup eğitildi, silahlandırıldı ve cepheye sürüldü. Bu muhaliflerden bir kısmı daha sonra ellerindeki Amerikan silahları ve üniformaları ile İŞİD saflarına katıldılar!

Rusya, Suriye rejimine isyanın ilk günlerinden itibaren destek verdi. Ancak fiili bir çatışmadan uzak durdu. NATO’nun sınırları etrafından kendisini kuşattığını gördüğünde önce Kırım’ı ilhak ederek bir mesaj verdi. Bu mesajı anlamamazlıktan gelen Batı bloğu el artırarak gerilimi daha da yükseltti ve Suriye’de yer alan Rusya’nın en büyük deniz üssünü tehdit etti. Bunun üzerine Rusya, Suriye’de fiilen çatışmaların ortağı oldu ve devamında Romanya, Finlandiya ve İsveç gibi ülkelerin NATO’ya katılması ve hatta Gürcistan’ın NATO’ya üyeliğinin konuşulmaya başlanması ile birlikte Ukrayna’ya savaş ilan etti. Dolayısıyla Rusya-Ukrayna savaşını da Suriye savaşının devamı bir vekâletler savaşı olarak değerlendirmek gerekir.[\[13\]](#)

Suriye ve İran'ın ulusal çıkarları için yaptığı hamleler, Çin'in jeopolitik kaygıları bir direnişi meşru ya da gayrimeşru yapmaz elbette. Ancak, bu vekâletler savaşında, savaşın asıl tarafı vekiller değil, daha ne için savaştığından bile emin olmayan asılların ölüme yollanmasına itiraz etmek, Suriyeli mazlum Sünnilerin bu vekâletler savaşında hazırlıksız bir biçimde ölüme yollanması itiraz edilmeyi hak eden bir durumdur.

Bu itirazı dillendirmek için ortaya çıkan 3. Yol İnisiyatifi 2011 yılından bu yana anlaşılmayı bekliyor. Herhangi bir etnik veya mezhepçi içerik barındırmayan, sadece masumların zarar görmemesini ve emperyalistlerin kazanmamasını hedefleyen bu inisiyatif bugün bile saldırılara uğramaktan kurtulamıyor.[\[14\]](#)

Dönemin Başbakan Yardımcısının beş yıl sonra da olsa 'Vekâletler Savaşı' olarak tanımladığı Suriye savaşını, iktidar yanlıları hala bir halk direnişi olarak anlamak istiyor.[\[15\]](#) [\[16\]](#) Güney sınırlarımızdan 30 km. Suriye içlerine girilerek PKK'ya karşı tesis edilen güvenli bölge, Musul - Kerkük rüyasına benzer Halep, Humus, Şam rüyaları, Emevi camiinde akşam namazı kılma hayalleri kitleyi tatmin ediyor olmalı! Ama Suriye savaşını destekleyen Müslümanların en büyük motivasyonu kronik Amerikan Tipi Müslümanlık hastalığıdır. Amerika'yla birlikte hareket etmek, Amerika'nın saflarında olmak, Batı ile yanaşık düzen ilişkiler kurmak, 'Biz de sizin gibiyiz, biz Arap değiliz, medeniyiz' sayıklamaları, bir türlü bünyeden atılamayan aşağılık kompleksi, çok geniş bir Müslüman kitleyi zehirlemeye devam ediyor.

Dikey Olarak Müslüman - Yatay Olarak Amerikalı[\[17\]](#)

Geleneksel anlamda bir ulus kültürü bulunmayan ABD, tebaasını bir arada tutabilmek için diğer ulus devletlerden farklı metotlar geliştirmek zorundaydı. Din, mezhep, etnik sınıf birlikteliği kuramayacağını bildiği için vatandaşlık tanımı üzerinden bir devlet inşa etti. Birçok farklı din, mezhep, etnik sınıf ve ten rengine sahip 'fırsatlar ülkesi' bütün farklılıklarını ve zenginliklerini yok ederek tek potada eritecek bir sihirli dokunuş arıyordu. Bu sihirli dokunuş Amerikan vatandaşlığı yemini ile sağlandı. Amerika, vatandaşlık verdiği insanlara önce sadakat yemini ettiriyor, bağlı olduğu din, ırk, mezhep gibi farklılıkları Amerikan vatandaşlığının gerisinde kurguluyordu. Bugün Amerika'da büyük haksızlıklara uğrayan Kızılderililer, esmer tenliler bile Amerikan vatandaşlığına bağlılık konusunda hiçbir sorun yaşamıyorlar. Amerikan vatandaşı olmanın verdiği prestij ve ayrıcalık geçmişin bütün acılarını örtmeye yetiyor.

Geçmişte yaşanan sıkıntıları sihirli bir değnekle örtbas eden ABD için asıl tehlike ülkesine sonradan yerleşen özellikle Müslüman nüfusun sadakatiyle ilgiliydi. Amerikan vatandaşlığı sihri burada da işe

yaradı. Dışarıdan gelen Müslümanlar vatandaşlık sihri ile entegre edildiler ancak sonradan Müslüman olan yerli Amerikalıların yeni dinleri ile nasıl bir entegrasyon yaşayacakları kafaları karıştırıyordu.

Amerikalı Müslümanlar din değiştirdiler de kreşlerden itibaren İslam dinine karşı önyargı ile yetiştiriliyorlardı. Bu kalabalık grup arasında Müslümanların kendileri gibi birinci sınıf olmadığı düşüncesindeydiler. Bir yandan ortak bir dinleri vardı fakat diğer yandan kendisi gibi olmayan özellikle Ortadoğulu Müslümanlarla yan yana gelmemeye çalışıyorlardı. Bunu fark eden ABD yönetimi İslam'ı kendi devlet yapısına göre revize edebileceğini düşündü.



Kadın imamların[17] ortaya çıkışı, Yeşil Kuşak[18] ve takiben Büyük Ortadoğu Projesi[19] (BOP) gibi uluslar üstü organizasyonlarla kullanışlı bir din inşa etti. Bu din devletle çatışmadığı, Amerika ile barışık olduğu sürece makbul bir dindi. 'Gökyüzündeki Tanrı' Amerika'nın işlerine karışmadığı sürece bireylerin Müslüman ya da Hristiyan olmaları, dinsiz ya da deist olmaları sorun teşkil etmiyordu.

İslam'ı ontolojisinden uzaklaştırarak devletler için tehdit teşkil etmeyen uyumlu, kullanışlı bir alana hapsetme girişimini Muharrem BALCI şu şekilde izah etmektedir:

'Bu proje, İslâm'ı salt teolojik bir olgu olarak görüp, İslâm dinini temsil eden toplumsal aktörler (Müslümanlar) arasında bir dayanışma (solidarity) gerçekleşmesine, İslâm'ın bir toplumsal kimlik olarak anlaşılmasına mümkün olabildiğince engel olmak ve bunun yerine Amerikan kimliğinin toplumsallaşmasını sağlamayı amaçlamaktadır. Öte yandan, sosyo-psikolojik bir kriz ortamının gün be gün arttığı ve tüketimin başlıca değer olduğu Amerikan toplumunda 'İslâm dininin siyasi ve toplumsal içeriklerinden bağımsız' olarak kabul görmesi, Amerikan toplumunun geleceği açısından önemli ve yararlı görülmektedir. Bu doğrultuda son günlerde yeni Müslüman olan Amerikalılar arasında giderek popülerleştirilen bu eğilim dikkat çekicidir. Söz konusu eğilimi temsil eden

Amerikalılar, 'dikey olarak Müslüman' 'yatay olarak Amerikan' olduklarını iddia etmektedirler. Bu anlayış giderek güçlenmektedir. Bunun altında yatan en önemli sebep ise, ortalama Amerikan zihninde yatan oryantalist bakış açısıdır. Sıradan bir Amerikalı, Müslüman olduktan sonra bir Arap ile ya da bir 'Orta Doğulu' ile birlikte aynı 'cemaat'ın içerisinde olmak, toplumsal yaşamını sürdürürken önceki alışkanlıklarından vazgeçmek istememektedir.'[\[20\]](#)

Amerikan Tipi Müslümanlığın toplumda olumlu bir karşılık bulması üzerine Müslüman nüfusun entegrasyonu konusunda sıkıntı yaşayan sömürgeci Avrupa da Amerikan Tipi Müslümanlığı kopya ederek Avrupa Tipi Müslümanlık projesini geliştirdi. Temelde Avrupa Tipi Müslümanlık da devlete sadakat fikrine bağlı olmak şartıyla isteyen herkesi dininde özgür bırakma düşüncesine dayanıyordu. Avrupa'nın ya da Amerika'nın kendine göre bir Müslüman tipi icat etmesi yeterli değildi. İletişimin hızla arttığı, mesafelerin hızla azaldığı bir çağda Avrupa ve Amerika dışındaki ülkelerin de -özellikle Müslüman ülkelerin- kendi devlet modellerine sadakat fikrini dini bir terminoloji ile tesis etmeleri gerekiyordu. **Türkiye'de çok popüler olan Anadolu İslam'ı düşüncesinin de Amerikan İslam'ı düşüncesinden aşırma olduğunu ve aynı maksada hizmet etmek için üretildiğini düşünmek hiç zor olmasa gerek!**

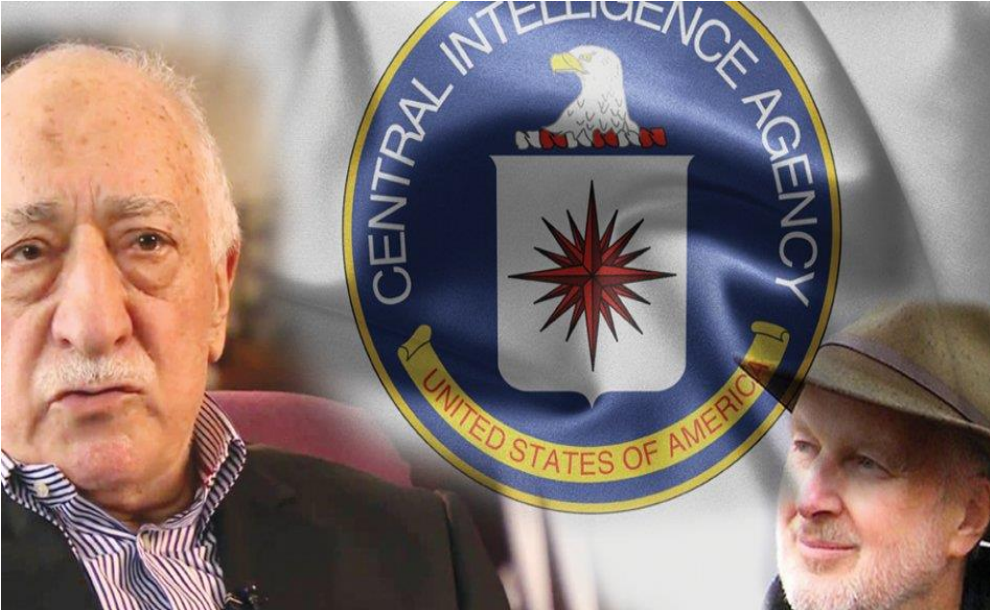
ABD ve son dönemlerde Avrupa, verim aldığı Müslümanların dönüştürülmesi çalışmalarına yoğunluk verdi. Ömer Fevzi Mardin gibi isimlerle, Biberiler[\[21\]](#) gibi seküler tarikatlarla, Yeşil Kuşak projesi, BOP gibi aparatlarla, Dinler Arası Diyalog, Dinlerin Birleştirilmesi projeleri ile milyonlarca insanın dini düşüncesi kirletilmeye çalışıldı. BALCI, bu durumu aynı makalesinde şöyle açıklıyordu:



'Tehlikenin Avrupa sürümü de görüntü itibariyle yerel olarak İslâm Dininin temel ilkeleriyle, çağdaş(!) Avrupa'nın gerçeklerinin telif edilmesi, kültür ve dinin temel ilkelerinin birbirlerinden ayrılması ile göçmenlerin anavatanlarıyla olan irtibatlarının kesilmesini amaçlamaktadır. Bu proje aynı zamanda, Türkiye'nin İslâmi kimliğinin Avrupa Birliği'ne girerken bir engel teşkil etmeyeceğini, çünkü İslâm'ın Avrupalı da olabileceğini savunmaktadır. Bu yönüyle de sadece Avrupa'da yaşayan Müslüman göçmenler için değil, aynı zamanda AB kapısında bekleyen Müslümanlar için de kuramlar sunmaktadır. Türkiye'nin Avrupa'nın parçası olduğunu söyleyen Bessam Tibi[22], Avrupa'da, özellikle de Almanya'da gelişen köktendinciliğe karşı 'Avrupa İslâm'ı' projesini öneriyor[23].'

'Kurgulanan formül, çoğulculuk, demokrasi gibi değerlerle ve Batı kültürüyle İslâm'ın uzlaşması olarak ortaya çıkıyor. 56 İslâm ülkesinde İslâm'ın 56 değişik yorumu yapıldığı varsayımından yola çıkarak bir ilave ile Avrupa'ya özgü bir yorumun öncelendiği ileri sürülse de eklektik bir anlayışla İslâm'ı kişisel görüş ve uygulamalara indirgeyen bu plan, Müslüman Topluluğu parçalamayı, en azından orijinal vahyi ilkelerden uzaklaştırmayı hedeflemektedir.[24]

Amerikan Tipi Müslümanlık ve Fetullah Gülen



Amerikan tipi Müslümanlık denilince akla ilk gelen isim şüphesiz Fetullah Gülen'dir. Amerikan Tipi Müslümanlık tartışmalarına ilişkin önemli verilerden biri de Fetullahçıların bu konuda ne söylediğidir. Fetullah Gülen'in Dinler Arası Diyalog ve Dinlerin Birleştirilmesi gibi projelerdeki rolü bilindiğinden söyledikleri şaşırtıcı gelmeyecektir.

Daha önce defalarca yazılara konu olan bu söylemler tekrara düşmemek için burada tekrarlanmayacaktır. Ancak; Fetullahçılığın saygın dini otoritelerinden Suat Yıldırım'ın sözleri dikkat

çekicidir. Türkiye’de yakın tarihe kadar Fetullah Gülen kontrolünde gerçekleştirilen ve devletin en üst kademesi tarafından desteklenen Dinler Arası Diyalog projesi hem ülke içinde hem ülke dışında büyük bir saygınlığa sahipti. Bu anlaşılabilir saygınlığın nedenleri Suat Yıldırım’ın sözlerinde gizleniyor olabilir.

“... Müslüman ve Hristiyan ümmetlerinin, Hz. İsa’nın şahsiyeti etrafında bütünleşerek, hem kendilerini, hem de bütün insanlığı kurtarmaya yönelmeleri, hepimizin ideali olmalıdır. Bunun bazı emareleri de görünmektedir.”[\[25\]](#)

Neticede Amerikan vatandaşlarının dönüşümü için başlatılan projelerin halen bütün dünyada cari olduğu ortada. Amerika’da, Amerikan vatandaşlığını dinin üstünde bir değer olarak üreten ‘Batı’, İslam ülkelerinde de vatandaşlık bilincini dinin üstünde bir yere koymaya çalışmaktadır. Türk vatandaşlığı bugün genel bir kabul olarak dini alanın üzerinde bir otoritedir. Aynı şekilde Irak, Mısır, Suriye, Suudi Arabistan vb. ‘İslam’ ülkelerinde de vatandaşlık bağı dinden daha kıymetli kabul edilmektedir.

Yeşil Kuşak, BOP, Dinler Arası Diyalog, Amerikan / Avrupa Tipi Müslümanlık, Sekülerleştirme / Protestanlaştırma / Muhafazakârlaştırma projeleri neticesinde ırkçılığın yükselmesi, ülkemiz için konuşacak olursak Türk vatandaşlığına sadık kalmak kaydıyla bir folklor olarak dini ritüellerin makbul kabul edilmeye başlanması uzun soluklu bu projenin başarılı olduğunu göstermektedir.

Geçmişte dini hassasiyetleri ile öne çıkan insanların son 30 yılda geçirdiği evrim, Türk milliyetçiliğinin ve Türk vatandaşlığının dindar kesimler için bile, artık dinin kendisinden kıymetli kabul edilmesi itiraf edilememiş bir yenilgidir.

Bu yenilginin en bariz işaretini bir yılı aşkın süredir Filistin’de/Gazze’de yaşanan soykırımda da görebiliriz. Amerikan Tipi Müslüman ortalama Türkiyeliler soykırımın devam ettiği günlerde, 7 Ekim öncesinde normalleşme hülyalarıyla ve ‘tarafsızlık’ numaralarıyla katilleri demokrasinin kiblesi dedikleri Meclis’te, siyonizmin göbeğinde Türkevi’nde ağırlayıp onurlandırarak Amerika ve İsrail’in yanında yer aldıklarını açıkça ilan ettiler. Sadece sokaktaki sağcı ve solcu seküler kalabalıklar değil, devlet yönetiminde de Amerikan Tipi Müslümanlık baskın bir karakter oluşturuyor. Soykırımı destekleyen markaların boykotu ve İsrail’le ticaret meselelerinde sergilenen söylem ve tavır çelişkileri Amerikan Tipi Müslümanlık düşüncesinin bünyeyi ele geçirdiğini ortaya koyuyor. Akli ve ahlaki yetersizliklerini hiç gizlemeden ortaya koyan Amerikan Tipi Müslümanlar tek başlarına hesap vereceklerini dikkate almadan kalabalık olmanın konforunu bir süre daha sürdürecekler.

Şüphesiz ‘Allah onların tuzaklarını boşa çıkaracaktır.’[\[26\]](#)

Üstün Bol

Devrek/Ekim 2024

KAYNAKLAR

Bessam TİBİ, BOĞAZ'IN İKİ YAKASI: AVRUPA İLE İSLAMCILIK ARASINDA TÜRKİYE, Doğan Yay. İst. 2000.

Muharrem BALCI, Müslüman Hukukçuyu Bekleyen Tehlikeler DÖNÜŞTÜRME PROJELERİ, <https://www.muhamrembalci.com/yayinlar/tebligler/239.pdf>

Muharrem BALCI, Müslüman Hukukçuyu Bekleyen Tehlikeler DÖNÜŞTÜRME PROJELERİ <https://www.muhamrembalci.com/yayinlar/tebligler/239.pdf>

Saidi NURSİ, Emirdağ Lahikası.

Üstün BOL, SEKÜLER TEOLOJİ, Yüzleşme Yayınları, İstanbul 2022

Üstün BOL, Dünya Barışı İçin İsveç ve Finlandiya'ya Hayır, <https://www.hertaraf.com/koseyazisi-ustun-bol-dunya-barisi-icin-isvec-ve-finlandiya-ya-hayir-3492>

Üstün BOL, Üçüncü Dünya Savaşına Doğru, <https://www.hertaraf.com/koseyazisi-ustun-bol-ucuncu-dunya-savasina-dogru-3748>

İnternet Kaynakları

Filistin Kurtuluş Örgütü,

https://tr.wikipedia.org/wiki/Filistin_Kurtulu%C5%9F_%C3%96rg%C3%BCt%C3%BC

Kanlı Pazar, 1969, [https://tr.wikipedia.org/wiki/Kanlı_Pazar_\(1969\)](https://tr.wikipedia.org/wiki/Kanlı_Pazar_(1969))

Gül, 1 Mart Tezkeresini Anlattı, <https://serbestiyet.com/featured/gul-1-mart-tezkeresini-anlattı-icimizdeki-bircok-batici-tezkereye-karsi-cikti-bircok-yerli-gecmesi-icin-caba-sarf-etti-158870/>

Arab Spring, https://en.wikipedia.org/wiki/Arab_Spring

Wall Street'i İşgal Et, https://tr.wikipedia.org/wiki/Wall_Street%27i_%C4%B0%C5%9Fgal_Et

MAZLUMDER, 2011 Suriye İnsan Hakları

Raporu, <https://www.mazlumder.org/tr/main/yayinlar/yurt-disi-raporlar/19/2010-suriye-insan-haklari-raporu/684>

Dört Yıl Önce Suriye'de Üçüncü Yol Mümkün Diyenler Haklı

Çıktı, <https://medyascope.tv/2017/11/24/dort-yil-once-suriyede-ucuncu-yol-mumkun-diyenler-hakli-cikti/>

Numan KURTULMUŞ, Vekâlet Savaşlarında da Bir Sona

Gelindi, <https://www.bloomberght.com/haberler/haber/1958367-numan-kurtulmus-vekalet-savaslarinda-da-bir-sona-gelindi>

MİLLİ TÜRK TALEBE BİRLİĞİ, <https://www.mttb.org.tr/sayfalar/tarihce/94>

6-7 Eylül olaylarının yıl dönümü: Neler yaşandı, nasıl

hatırlanıyor? <https://tr.euronews.com/2021/09/06/6-7-eylul-olaylar-65-y-l-donumu-neler-yasand-nas-l-hat-rlan-yor->

[1] Muharrem BALCI, Müslüman Hukukçuyu Bekleyen Tehlikeler DÖNÜŞTÜRME PROJELERİ, <https://www.muhammedbalci.com/yayinlar/tebligler/239.pdf>

[2] Aktaran: Atasoy Müftüoğlu.

Saidi NURSİ, Emirdağ Lahikasında ABD ve batı ile ilişkileri şöyle savunuyordu: ‘İhtar ediyoruz ki, vatan ve millet ve onların hayatı ve saadeti, hakaik-i Kur’âniyeye dayanmak ve bütün âlem-i İslâm’ı arkasında ihtiyat kuvveti yapmak ve uhuvvet-i İslâmi’ye ile dört yüz milyon kardeşi bulmak ve Amerika gibi din lehinde ciddî çalışan muazzam bir devleti kendine hakikî dost yapmak...” Yine aynı eserde: ‘Şimdi ehl-i iman, değil Müslüman kardeşleriyle, belki Hıristiyan’ın dindar ruhanîleriyle ittifak etmek ve medar-ı ihtilâf meseleleri nazara almamak, niza etmemek gerektir. Çünkü küfr-ü mutlak hücum ediyor...’ diyecektir.

[3] KMD’ne üye olmak prestijli bir şeydi. 1950’li yıllarda daha Türkiye’de sağlık sigortası duyulmamışken KMD’ne üye olanlar sağlık sigortasına kavuşuyor, hastanelerde, kamu kurumlarında sıraya girmeden öncelik hakkına sahip oluyordu. Bakınız: Seküler Teoloji. Üstün BOL, Yüzleşme Yayınları, İstanbul 2022

[4] <https://www.youtube.com/watch?v=Ju3uuz7ehTI> Ömer Fevzi Mardin, Arusi Tarikatı Şeyhi olarak pazarlanan karanlık bir isimdir. Esasen Müslümanlardan sayılması tartışmalı olsa da, yaşadığı dönem ve devamında ne Diyanet İşleri Başkanlığı ne de bağımsız İslami oluşumlar ve liderleri tarafından sözleri ve yazıları tenkide uğramamıştır. Bunun tek istisnası cins bir isim olarak Kadir Mısıroğlu’dur. Detaylı bilgi için bakınız: Üstün BOL, SEKÜLER TEOLOJİ, Yüzleşme Yayınları, İstanbul 2022.

[5] MTTB, kurulduğu 1916 yılından 1960 yılına kadar Kemalist, milliyetçi bir çizgideydi. 1960 yılında İslamcı öğrenciler MTTB’yi ele geçirdi ve bütün çizgisini değiştirdi. Süreç boyunca birkaç kez kapatılan MTTB 2008 yılında Talebe Birliği Federasyonu adıyla yeniden kuruldu. <https://www.mttb.org.tr/sayfalar/tarihce/94>

- [6] Detaylı bilgi için; <https://tr.euronews.com/2021/09/06/6-7-eylul-olaylar-65-y-l-donumu-neler-yasand-nas-l-hat-rlan-yor>
- [7] Yeni nesiller Türk Solu'nun Filistin hassasiyetini garipseyebilir. Ancak o tarihlerde Marksist-Amerikancı! Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile Türk Solu beraber çalışıyor ve cephede birlikte çarpışmak dahil birçok ortak eylem gerçekleştiriyordu. Direniş İslamî bir boyut kazanınca FKÖ Amerikancı tavrını gizleme ihtiyacı hissetmemeye başladı. Devamında da Türk Solu nostaljik fotoğraflar dışında Filistin davasıyla ilişkisini kopardı. https://tr.wikipedia.org/wiki/Filistin_Kurtulu%C5%9F_%C3%96rg%C3%BCt%C3%BC
- [8] [https://tr.wikipedia.org/wiki/Kanl%C4%B1_Pazar_\(1969\)](https://tr.wikipedia.org/wiki/Kanl%C4%B1_Pazar_(1969))
- [9] <https://serbestiyet.com/featured/gul-1-mart-tezkeresini-anlatti-icimizdeki-bircok-batici-tezkereye-karsi-cikti-bircok-yerli-gecmesi-icin-caba-sarf-etti-158870/>
- [10] https://en.wikipedia.org/wiki/Arab_Spring
- [11] https://tr.wikipedia.org/wiki/Wall_Street%27i_%C4%B0%C5%9Fgal_Et
- [12] <https://www.mazlumder.org/tr/main/yayinlar/yurt-disi-raporlar/19/2010-suriye-insan-haklari-raporu/684>
- [13] Detaylı bilgi için: <https://www.hertaraf.com/koseyazisi-ustun-bol-dunya-barisi-icin-isvec-ve-finlandiya-ya-hayir-3492> <https://www.hertaraf.com/koseyazisi-ustun-bol-ucuncu-dunya-savasina-dogru-3748>
- [14] <https://medyascope.tv/2017/11/24/dort-yil-once-suriyede-ucuncu-yol-mumkun-diyenler-hakli-cikti/>
- [15] <https://www.bloomberght.com/haberler/haber/1958367-numan-kurtulmus-vekalet-savaslarinda-da-bir-sona-gelindi>
- [16] Esasen 3. Yol İnişyatifinin metni 2012 yılında MAZLUMDER Genel Başkanı Ahmet Faruk Ünsal tarafından bizzat yazıldı. O tarihte akşam namazını Emevi camiinde kılacaklarını zanneden Müslüman camia bildiriye hem uzak durdu hem de emeği geçenleri Şia olmakla, Esed'ci olmakla, hain olmakla vs. suçladı. O günlerde kadük bırakılan bildiri bir yıl sonra intihal ile başkaları tarafından imzaya açıldı. Bu saygısızca tavra rağmen Ahmet Faruk Ünsal maksat hasıl olsun diyerek bildiriye imzalamaktan imtina etmedi. İlk haliyle daha geniş bir çerçevede imzaya açılacak bildiri bu haliyle daha politize bir şekilde dönüştü.

- [17] Muharrem BALCI, Müslüman Hukukçuyu Bekleyen Tehlikeler DÖNÜŞTÜRME PROJELERİ <https://www.muhamrembalci.com/yayinlar/tebligler/239.pdf>
- [17] https://en.wikipedia.org/wiki/Amina_Wadud
- [18] https://tr.wikipedia.org/wiki/Ye%C5%9Fil_Ku%C5%9Fak_Projesi
- [19] https://tr.wikipedia.org/wiki/B%C3%BCy%C3%BCK_Orta_Do%C4%9Fu
- [20] A.g.m.
- [21] Seküler Teoloji, Üstün BOL, Yüzleşme Yayınları, İstanbul - 2022
- [22] https://en.wikipedia.org/wiki/Bassam_Tibi
- [23] Bessam TİBİ, BOĞAZ'IN İKİ YAKASI AVRUPA İLE İSLAMCILIK ARASINDA TÜRKİYE,
- [24] Muharrem BALCI, a.g.e.
- [25] A.g.m. Aktaran: Mehmet BAYRAKDAR. [Dinlerarası Diyalog ve Başkalaştırılan İslâm - İslami Araştırmalar Dergisi](#)
- [26] Enfal suresi 30. ayet